

gratis for deres Tjenestetyende. Der er noget mindre tiltalende i, at Kommunen her skal hjælpe Husbonden. Jeg henstiller til Udvalget saavel som til den højtærede Indenrigsminister og til Tingets Medlemmer at overveje denne Sag.

Men samtidig ønsker jeg at gøre en Bemærkning, som har en mere vidtgaaende Adresse. Ifølge de Oplysninger, som Udvalget fik i Hænde i Fjor angaaende Udgiften til denne Lægekørsel, viser det sig, at Udgifterne her i alt har beløbet sig til 343,982 Kr. 66 Øre. Dette er en Udgift, som Landkommunerne her har haft til Sygekassemedlemmer, og den andrager altsaa omtrent 85 Øre pr. Medlem. Jeg føjer her til, at dette selvfølgelig er støttet paa Beretningerne for Aaret 1911. Det er en ikke saa ringe Udgift, Landkommunerne her har paa Sygekassemedlemmerne, medens Købstadkommunerne er ganske fritagne i saa Henseende. Dette ligger i Sagens Natur, idet de neppe kan faa nogen Lægekørsel for deres Medlemmer, da der er tilstrækkelig nærboende Lægehjælp at faa i Byen, og jeg vil derfor finde det rimeligt, om man paalagde Købstadkommunerne at yde et lignende Bidrag til deres Sygekasser. Jeg indser ikke, hvorfor Bykommunerne skal være fritagne for den Udgift, som ifølge Loven hviler paa Landkommunerne, og jeg tror, at det vilde være til overordentlig stor Gavn for Byernes Sygekasser. Jeg tænker her slet ikke paa, at dette Bidrag — hvad enten det nu bliver af den ene eller af den anden Art — skulde lægges hen i Sygekassernes Pengekasse, for at deres Formue kunde forøges med det samme Beløb Aar for Aar. Nej, jeg tænker mig, at vi i Løven saa maatte skrive, at dette Bidrag skulde anvendes til at nedsætte Kontingentet for de understøttede nydende Medlemmer. Jeg erkender, og det har jeg udtalt før, at man i Byerne er nødsaget til at give højere Dagpenge end paa Landet, og at dette kræver større Kontingent i Byerne. Hvis man altsaa kunde bruge Kommunens Tilskud til Nedsættelse af Kontingentet, vilde man derved kunne komme de mindre velstillede Borgere i Byen, der har Ret til at være Medlemmer af statsanerkendte Sygekasser, til Hjælp. Jeg henstiller denne Tanke til Overvejelse for Udvalget saavel som for den højtærede Indenrigsminister. Det kunde dog være, at det var værd at tage den Sag op til Behandling.

Jeg skal saa gøre nogle faa Bemærkninger til de Udtalelser, der er faldne, siden

jeg sidst havde Ordet. Den højtærede Indenrigsminister har indrømmet, at der skal fastsættes Grænser for Formue og Indtægt, Grænser, der som Regel skal følges ved Afgørelsen af, om en Person kan optages eller forblive som Medlem af en statsanerkendt Sygekasse. Jeg henviser til, hvad Lovens Tekst udtrykkelig siger i den Henseende i § 6. Spørgsmaalet drejer sig altsaa om, hvorvidt disse Grænser skal fastsættes i selve Loven eller i en ministeriel Bekendtgørelse. Det er ganske naturligt, at der skal fastsættes Grænser, thi man kan ikke ud i det blaa give en Sygekasses Bestyrelse Lov til at optage i Sygekassen, hvem den skønner værdig. I § 11, tredje Stykke, hedder det udtrykkeligt, at naar den Erklæring, som enhver optagelssøgende skal afgive, udviser, at den, der søger Optagelse, har en Indtægt eller Formue, som overstiger det i Indenrigsministerens Bekendtgørelse desangaaende anførte, skal det i § 9 nævnte Udvalg afgøre, om den paagældendes økonomiske Forhold desuagtet tillader hans Optagelse. Her har vi det frie Skøn, som ingen af os, paa hvilken Side vi end staar, ønsker at komme bort fra. Saa længe Indtægten eller Formuen er under disse Grænser, kan Sygekassens Bestyrelse optage vedkommende som Medlem, men naar Indtægten eller Formuen overstiger disse Grænser, hvad enten de er angivne det ene eller det andet Sted, skal Sagen henvises til det bedømmende Udvalg, som Lovforslagets § 9 omtaler, og det er da dette Udvalgs Sag at skønne over vedkommendes Stilling og afgøre, om han eller hun, til Trods for at Grænserne er overskredne, alligevel har Ret til paa Grund af de i Øjeblikket værende Forhold at være Medlemmer af Sygekassen. Jeg lægger rolig Afgørelsen i det bedømmende Udvalgs Haand. Jeg lægger med større Ro Skønnet i dette Udvalgs Haand, end jeg lægger Afgørelsen i en ministeriel Bekendtgørelse desangaaende, ikke mindst naar den højtærede Indenrigsminister udtaler som sin Mening, at enhver Lønarbejder qua Lønarbejder, uanset hans Indtægt og Stilling, er selvskreven til Medlem af en anerkendt Sygekasse. En saadan Opfattelse kan jeg ikke godkende. Det har aldrig været Sygekasselovens Mening at komme velstillede til Hjælp ved at give dem Statsstøtte, og findes der mellem Lønarbejderne Folk, som er velstillede, enten i Henseende til Indtægt eller Formue, har disse efter mine Begreber intet særligt Krav paa at være Medlemmer af